

La “Merce” a Catalunya (1218) i a Andalusia (1272)

Per: **Jordi Salat**

Bloc VERNACLE

<http://vernaclistes.blogspot.com/2007/10/la-merc-catalunya-1218-i-andalusia-1272.html>

Nostra Senyora de la Mercè de Jerez de la Frontera (Andalusia) Conserva la negritud original. El culte a la imatge va ser portat a Andalusia des de Barcelona. Antiguitat de la imatge de Jerez de la Frontera (1.272). Antiguitat de la imatge de Barcelona (1.218)

Imatge de Nostra Senyora de la Mercè de Barcelona. Blanquejada i amb l'escapulari canviat. Li han tret els quatre pals de la bandera catalana. A la imatge de Jerez de la Frontera encara es conserven els quatre pals. Una icona religiosa patrona de Barcelona (1.218) a Catalunya i patrona de Jerez de la Frontera (1.272) a Andalusia

El folclorista **Joan Amades** en el seu **Costumari Català** ens diu el següent: “ La nit del 24 d’Octubre de l’any **1.218** va baixar la Mare de Déu en persona a Barcelona i es va presentar a tres personalitats de la política catalana que es trobaven en el Palau Reial, que eren el Rei **Jaume I el Conqueridor**, el conseller **Sant Pere Nolasc**, i el canonge de la Seu **Sant Ramon de Penyafort**. Els va demanar que fundessin una orde de cavalleria, els cavallers de la qual,

tindrien cura de redimir els cristians que queien captius dels sarraïns per qui eren tractats amb gran duresa i crueltat”.

La primera pregunta que vaig fer-me va ser: **¿En quina llengua els va parlar la Mare de Déu a aquells personatges catalans?** ¿Ho va fer en arameu? ¿ Ho va fer en hebreu? ¿Ho va fer en llatí? Se suposa que, atès el do de llengües que segons va ensenyar Jesucrist l'Esperit Sant infon als veritables cristians, donat que era a Catalunya, els va parlar en català?

Per què actualment se li diu Mare de Déu enlloc de dir-li Nostra Senyora que es com s'havia dit sempre als Països Catalans i arreu d'Europa a les icones de verges negres(Notre Dame, a París; Nostra Dona de les Taules a Marsella i Nostra Dona la Daurada a Tolosa de Llenguadoc a Occitània)?

Crec que els catalans hauríem de recuperar l'expressió de Nostra Senyora. (Un mot cent per cent català ja que ve de “seny”) I,també em pregunto: **Per què la van blanquejar si era negra?**(La negror de les verges negres té un significat cultural; no és degut al fum de les espelmes. Això ho diuen per amagar el seu significat). El color està relacionat amb el culte a la Mare Còsmica i, per tant, amb el culte a les deesses Isis d'Egipte i Demèter de Grècia. Una concepció patriarcal i jahvehítica de la Divinitat ens ho vol amagar i genera ateisme i agnosticisme entre aquells que perceben l'engany de forma natural i amb seny.

Per què es diu “Mercè”? Llegeixo a l'esmentat llibre que : La imatge de Nostra Senyora de **la Mercè es diu així degut a que el rei Jaume I va posar-li aquest nom de “Mercè” perquè va tenir la “mercè” de visitar-lo. Mercè, és un mot que deriva del francès “merci” que vol dir “gràcia”.**(En el català genuí de l'agraïment se'n deia “mercès” avui s'ha acceptat com a català correcte el castellanisme “gràcies”. Talment sembla que es vulgui descatalanitzar la llengua catalana a base d'acceptar castellanismes o castellanades).

Creada doncs l'orde de cavalleria a Barcelona pels tres personatges esmentats(cal recordar que Jaume I era cavaller de l'Orde del Temple del Rei Salomó o sigui "templar" com molts dels reis catalans), es va decidir que “ **els monjos de l'Orde de Cavalleria de la Mercè portarien un hàbit amb els 4 pals vermells sobre fons daurat de la bandera catalana ficats al pit.**

Els 4 pals vermells sobre fons daurat o groc, durant l'Edat Mitjana tenien un simbolisme religiós que era la representació del Tetragrammaton o les 4 lletres del nom de déu. Aquest símbol formava part de les ensenyances cristianes que es basaven en l'Arbre de la Vida de la càbala cristiana i feia referència a les 4 lletres del nom de Déu enteses com a elements de la Creació. Els cristians hel·lenistes les interpretaven com a forces de la naturalesa - aigua, terra, aire i foc- i feien referència al Timeu de Plató. Aquest va ser el cas dels càtars o cristians albígesos.

No sé però, ben bé el motiu pel qual l' activitat des **monjos de l'Orde de la Mercè**, malgrat els seus orígens catalans, actualment castellanitzada i espanyolitzada castellanísticament, no té ressonància popular com a orde catalanista, com és el cas dels monjos de l'orde dels cistercencs de Poblet i dels benedictins de Montserrat.(Tot i que a la web del monestir de Montserrat no hi cap referència a la imatge com a verge negra i el seu simbolisme, ni que sigui la patrona de Catalunya ni la senyera en la pàgina d'entrada). És una orde que ha estat descatalanitzada malgrat els seus orígens catalans?

Imatge de N.S de la Mercè de Barcelona. L'escapulari amb la senyera i la creu ha estat canviat. En lloc de quatre pals catalans, «semblen» dues banderes com l'actualment espanyola. Qui ho va canviar, quan es va fer i per què?

Escapulari amb els quatre pals catalans de la «senyera» que encara es poden veure a totes les congregacions de monjos mercedaris de tot el món.

Escapulari de la imatge de Barcelona, que ha estat canviat. En lloc de una "bandera catalana" o «senyera», la «Nostra Senyora» porta dues banderes que "recorden" la bandera actualment espanyola. Qui ho va canviar, quan es va canviar, i per què es va fer?

Una restauració es va produir l'any 1939. L'any 1939 en temps del règim de Franco va ser "restaurada". Era bisbe Miguel de los Santos Díaz de Gómara. A l'Enciclopèdia i podem llegir el següent:

«La fi de la guerra (1936-1939) provocà una intensa castellanització de la diòcesi de Barcelona i una vinculació de part de l'alta clerecia al règim polític establert, principalment a través de l'administrador apostòlic i bisbe de Cartagena Miguel de los Santos Díaz de Gómara" http://www.encyclopedia.cat/fitxa_v2.jsp?NDCHEC=0007652

L'any 1963 la imatge fou sotmesa a un canvi de vestits.

Escut de Nuestra Señora de las Mercedes a Argentina

¿Ens ho creuríem actualment, any 2007, si tres personalitats polítiques de la vida catalana, sortissin per televisió per dir-nos que se'ls ha aparegut la Mare de Déu o Nostra Senyora en persona, per dir-los que fundin un Orde de Cavallers per a alliberar els catalans de la dependència i submissió de poders forasters que els tenen oprimits com era el cas dels sarraïns en el segle XIII?

Els temps han canviat. O potser no; diuen uns vells refranys que “ No hi ha res de nou sota el sol” i que “No hi ha res que no torni”.

Quan la verge se li va aparèixer al rei Jaume I, aquest, tenia 10 anys. Era "la nit de l' 1 al 2 de Febrer de l'any 1.208 –. **Ferran Soldevila**, en el llibre "Història de Catalunya" ens diu el següent: sortia del casal dels Tornamira, *a la noble ciutat occitana de Montpeller, un breu seguici que tenia com a personatge reverencial un infant acabat de néixer. A la claror de les torxes, el seguici va dirigir-se a l'església de Nostra Dona de les Taules; al moment d'entrar-hi, els clergues cantaven Te Deum laudamus. Després van adreçar-se a l'església de Sant Fermí on cantaren Benedictus Dominus Deus Israel...*"

¿Tenia alguna mena d'autoritat relacionada amb el Regne d'Israel el català Jaume I el Conqueridor, comte d'Urgell, descendent d'aquell Salomó, comte d'Urgell i la Cerdanya, avi de Guifré el Pelòs i estava relacionat amb la sang dels **merovingis** de que alguns historiadors atribueixen al Casal de Barcelona?

Els erudits medievalistes han vist en el comte d'Urgell, Jaume I el Conqueridor i la seva nissaga, rastres i senyals de la llegenda del Rei Artús i els cavallers de la Taula Rodona. De fet, va ser batejat davant l'altar de Nostra Dona de les Taules a Montpeller, ciutat per altra banda relacionada amb Ramon Llull i Arnau de Vilanova.

L'espasa màgica o espasa de virtut del Rei Artur es deia **Excalibur**. La del rei Jaume d'Urgell es deia "**Tisona**" – diuen uns historiadors-. Altres diuen que es deia "**Vilardella**" (Uns diuen que aquesta espasa és troba al Museu Militar de París i que l'Elm o Casc de Jaume I es troba al Museu Militar de Madrid on la van portar quan se la van endur del castell de Montjuïc de Barcelona. Ens ho retornaran?).

Nostra Dona de les Taules està relacionada amb "les Taules" del Sinaí, lliurades per Jahvé a Moisès. Aquestes "Taules" estan relacionades amb el diagrama de l'Arbre del Coneixement o Arbre del Seny que fan servir els cabalistes pels seus estudis?

"Els cavallers de la Taula Rodona" i "els cavallers de Nostra Senyora de la Mercè", tenen una relació amb "Nostra Dona de les Taules"? Em fa la impressió que els poders oficialistes no ens ho expliquen bé ni malgrat tenir en el mot i concepte "Taules" un denominador comú. Malgrat no tenir informació, considerem oportú deixar constància del plantejament de la qüestió que ens hem fet tot pensant-hi.

A la catedral de la ciutat andalusa de Jerez de la Frontera hi ha la imatge d'una verge negra que porta penjat al pit un escapulari amb la creu que tot i ser blanca sobre vermell (la de Sant Jordi tant vinculada a Catalunya, és vermella sobre blanc com la del temple del Rei Salomó) i els quatre pals vermells sobre fons groc de la bandera catalana. Es tracta de la imatge de Nostra Senyora de la Mercè.

Quan he vist la postal de la catedral de Jerez de la Frontera amb la imatge de la verge negra de Nostra Senyora de la Mercè, m'he quedat molt sorprès: ¿ Com és - m'he preguntat - que la

imatge de Nostra Senyora de la Mercè de Barcelona no és negra? Qui la va blanquejar, quan i per què?

La imatge de Ntra. Sra. de la Mercè es va aparèixer primer a Barcelona abans que fós duta a Jerez de la Frontera pel catalans on va ser rebuda amb aclamacions populars. Aclamacions populars a una imatge catalana a Andalusia? De fet el culte a la “Mercè” actualment es molt popular a diversos municipis d'Andalusia. Però, com és que va tenir tanta acceptació una icona originària de Barcelona a Andalusia? En quin any?

A la basílica de Jerez de la Frontera hi trobem la tomba de “Sant Pere Nolasc” un dels tres personatges catalans als qui se’ls va aparèixer la Mare de Déu o Nostra Senyora de la Mercè a Barcelona. Aquesta pot ser també una prova de la relació de Barcelona amb Jerez de la Frontera. Però, qui la va portar allí i perquè va ser aclamada popularment. Hi vivien catalans a Andalusia i en concret a Jerez de la Frontera?

(També hi ha la tomba del General Miguel Primo de Rivera, personatge espanyol que va fer enderrocar les 4 columnes de l’arquitecte Josep Puig i Cadafalch que hi havia davant les fonts de Montjuïc de Barcelona perquè que eren un “símbol massa català”)

L’any 1.218 s’apareix a Barcelona. L’any 1.272, 54 anys després, és rebuda a Jerez de la Frontera “ amb grans aclamacions populars” (Boletín del Santuario de Ntra. Sra. de la Merced de Jerez de la Frontera Pag. 37 Editat 11-11-1949).

Qui la va portar allí - a Jerez de la Frontera - i quan?

A la pàgina 27 de l’esmentat “Boletín” llegeixo el següent :

“En el año 1.268 - 50 anys després de l’aparició de la Mare de Déu i d’haver-li posat Jaume I el nom de “Mercè” a Barcelona -, a los cuatro años de haber sido reconquistada esta ciudad (Jerez de la Frontera) a los musulmanes por Alfonso X el Sabio, hizo la fundación de éste convento San Pedro Pascual de Valencia”.

Alfonso X el Sabio , rei de *Castilla*, va fer portar la patrona de Barcelona a Jerez de la Frontera? Qui era aquest valencià que va portar la patrona de Barcelona a Jerez de la Frontera? Anava amb un rei de Castilla o anava amb un rei de Catalunya i Aragó i ens ho expliquen malament?

El fundador, doncs, va venir de València. Tenia alguna relació aquest Pedro Pascual de Valencia amb Jaume I? No va ser Jaume I qui va reconquerir València als sarraïns i la va repoblar amb gent de Lleida i Barcelona? Era aquest “Pere Pasqual de València” un cavaller de l’Orde de la Mercè d’origen català?. La lògica fa pensar que sí.

A l’esmentat “Boletín” hi ha il·lustracions en les que es pot veure la clàssica imatge de verge negra. També s’hi pot llegir que **en un principi tenia el nen assegut al genoll** - com les verges romàniques dels Pirineus -, però que va ser canviat per a poder-la vestir amb mantell.

En el “Boletín Mercedario” del mes de Febrer de 1.946 de Cadiz (ciutat d’on la “Mercè” també n’és patrona) hi podem llegir el següent:

“Entresacamos del manuscrito antiguo del Padre Chamorro que se conserva en nuestro archivo: Año 1.268. Sagrada imagen de Ntra. Sra. de la Merced de Jerez. El Padre Rallón, hablando de esta Señora de la Merced, en la historia que escribió por los años 1.670, en el capítulo II, escribe estas formales palabras: el color del rostro es moreno”

També fa esment a l'antiguitat mil·lenària de la imatge, al simbolisme de les imatges de les verges negres en general, a vegades anomenades "egipcíaques" (i relacionades amb Isis, la deessa negra d'Egipte).

Aquest tema m'ha interessat perquè em podria donar proves o pistes que demostrassin que a Andalusia - quan era anomenada Bètica i Hispània Ulterior - s'hi va parlar català o occità, o una llengua que hi estigués embrancada, dins la família de les llengües de la Marca Hispànica que són les llengües ibèriques dels Pirineus on no hi és pas la castellana.

Si hi havia catalans a Jerez de la Frontera en el segle XIII i van rebre amb aclamacions a la "Mercè", vol dir que hi havia catalans, que s'hi va parlar català abans que castellà, doncs els castellans van arribar-hi a partir de 1492 amb la reconquesta de Granada pels Reis Catòlics que per altra banda eren Isabel de *Castilla* i Ferran de Catalunya i Aragó?

El nom original de la ciutat andalusa de Granada era il-iberis. Prop de Perpinyà, a la Catalunya Nord, hi ha una ciutat avui anomenada Elna, que originalment també es deia il-iberis

Quina llengua s'hi parlava abans de 1492 en que hi van arribar els castellans ? La llengua castellana no és la llengua autòctona o vernacla d'Andalusia; es pot parlar d'una **llengua bètica?**

Estudiant els ibers, m'he adonat que el seu territori corresponia al que són els Països Catalans, Euskal Herria i els Països Bètics. En el fons hi trobem un substrat lingüístic relacionat amb una determinada concepció cultural. Jo diria que d'arrel camita. De moment ho estic estudiant per aportar una prova al que de moment es només una hipòtesi de treball. A la zona de Granada hi ha municipi que es diu encara avui porta nom català "Castell de Ferro" (nom català que en castellà vol dir "Castillo de Hierro"). A la zona de Jerez de la Frontera hi ha "Punta Umbria" a "Umbria" va nèixer Sant Francesc d'Assís. A Sevilla hi ha el culte a una imatge de Nostra Senyora de Rocamador. Aquesta imatge és originària de Rocamador, lloc d'Occitània (avui França) on hi ha el santuari d'una verge negra que anava a visitar el català Ramon Llull de peregrinatge?

Crec que fora bo que a Barcelona es restituís la imatge de la verge negra de la Mercè i que se l'anomenés "nostra senyora" tal com se l'anomenava originalment" i es convertís en un símbol de la ciutat. També ho fora que, malgrat els prejudicis anti-religiosos propis dels temps laics i ateus (lògics quan el poder i l'autoritat ha estat i es troba a mans d'hipòcrites i tergiversadors amb mala fe) que es fomentés l'agermanament amb les ciutats bètiques de Jerez de la Frontera i Cadis i altres ciutats de la Península Celtibera i d'Europa que com Tolosa de Llenguadoc a Occitània, Einsieden a Suïssa, Czestochowa a Polònia, Zagreb a Croàcia, Hal a Bèlgica, Marsella a Occitània (França), Loreto a Itàlia, Notre Dame de París a França, entre d'altres, tenen com a patrona i símbol de la ciutat una imatge de verge negra. Moltes d'elles han estat trobades en troncs d'arbres que simbolitzen l'Arbre de la Vida i la sefirah de Binah, que es representa cabalísticament, com una dona coberta de cap a peus de color negre i se l'anomena també, la "Mare Còsmica" la "Mare Fosca" la "Mare Fètil" , "Sofia", que en la seva essència, és la força del part en tots els tipus i nivells de donar a llum la labor que es requereix per dur a terme qualsevol objectiu en el món de la forma.

Sóc conscient que parlar d'aquests temes avui fa somriure perquè som en temps de laïcisme, ateisme, nihilisme i materialisme i ens trobem fugint dels temps dels dogmes irracionals i falsaris que han adulterat consciències al llarg de segles, però sóc conscient també de que allò que és, és sempre, i malgrat que, com s'hauria de dir en llenguatge deulofeunià, som en "temps d'ona

baixa” hi ha coses que s’han de dir quan toca dir-les encara que no hi hagi ressò i encara que hom hagi de córrer el risc de ser malinterpretat a causa del senyal o ona dominant del temps en el qual vivim. No s’han d’esborrar ni tergiversar els símbols que comporten una representació nacional i una idea cultural que podem compartir amb tothom que vagi de bona fe.

Jordi Salat
josalort@hotmail.com

Nota:

La imagen catalana de "Nostra Senyora de la Mercè" originaria de Barcelona (Cataluña) ya que en Barcelona se apareció a san Pere Nolasc (Pedro Nolasco) y al rei catalán Jaume I (Jaime I) de Aragón, llevada a América y venerada con el nombre castellanizado de "Nuestra Señora de las Mercedes"

Argentina

NUESTRA SEÑORA DE LAS MERCEDES DE TUCUMÁN
ARGENTINA

Tucumán, fue fundada por don Diego de Villarroel en 1565, pero el día de Nuestra Señora de las Mercedes de 1685 fue trasladada al sitio actual.

El Cabildo en 1687 nombró a Nuestra Señora de las Mercedes como Patrona y Abogada de la ciudad, por los muchos favores que la Virgen dispensó a los tucumanos.

La victoria argentina en la batalla de Tucumán del 24 de septiembre de 1812, es acreditada a Nuestra Señora de las Mercedes. En ella se decidió la suerte de las Provincias Unidas del Río de la Plata. Los españoles eran unos tres mil y los argentinos apenas mil ochocientos. Belgrano, el general argentino, puso su confianza en Dios y en Nuestra Señora de las Mercedes, a quien eligió por Patrona de su Ejército.

En la mañana del 24 de septiembre de 1812, día del combate, el general Belgrano estuvo orando largo rato ante el altar de la Virgen. El ejército argentino obtuvo la victoria. En el parte que transmitió al Gobierno, Belgrano hizo resaltar que la victoria se obtuvo el día de Nuestra Señora de las Mercedes, bajo cuya protección se habían puesto las tropas.

El parte dice textualmente: 'La patria puede gloriarse de la completa victoria que han tenido sus armas el día 24 del corriente, día de Nuestra Señora de las Mercedes bajo cuya protección nos pusimos '.

El general Belgrano puso en manos de la imagen de la Virgen su bastón de mando. La entrega se efectuó durante una solemne procesión con todo el ejército, que terminó en el Campo de las Carreras, donde se había librado la batalla.

Belgrano se dirigió hacia las andas en que era conducida la imagen de Nuestra Señora de las Mercedes, y le entregó el bastón que llevaba, poniéndolo en las manos de la Virgen y proclamandola como Generala del Ejército.

Al tener conocimiento de estos actos de devoción las religiosas de Buenos Aires, remitieron a Belgrano cuatro mil escapularios de Nuestra Señora de la Merced para que los distribuyera a las tropas. El batallón de Tucumán se congregó antes de partir rumbo a Salta, frente al atrio del templo de Merced, donde se les entregaron los escapularios, tanto los jefes como oficiales y tropas los colocaron sobre sus uniformes.

El 20 de febrero de 1813 los argentinos que buscaban su independencia se enfrentaron nuevamente con los españoles en Salta. Antes de entrar en combate, Belgrano recordó a sus tropas el poder y valimiento de María Santísima y les exhortó a poner en Ella su confianza. Formuló también el voto de ofrendarle los trofeos de la victoria si por su intercesión la obtenía.

Con la ayuda de la Madre de Dios vencieron nuevamente a los españoles, y de las cinco banderas que cayeron en poder de Belgrano, una la destinó a Nuestra Señora de las Mercedes de Tucumán, dos a la Virgen de Luján y dos a la Catedral de Buenos Aires.

A partir del año 1812, el culto a Nuestra Señora de las Mercedes adquiere una gran solemnidad y popularidad. En 1813, el Cabildo de Tucumán pide al gobierno eclesiástico la declaración del vicepatronato de Ntra. Sra. de las Mercedes "que se venera en la Iglesia de su religión" y ordena de su parte que los poderes públicos celebren anualmente su fiesta el 24 de septiembre. La Autoridad Eclesiástica, por Decreto especial, declara el 4 de septiembre de 1813 festivo en homenaje a Nuestra Señora de las Mercedes el 24 de septiembre.

Después del 31 de agosto de 1843, es declarada oficialmente Vice Patrona, jurando su día por festivo y disponiendo se celebre cada año una Misa solemne con asistencia del Magistrado y que por la tarde se saque la imagen de la Santísima Virgen en procesión, como prueba de gratitud por los beneficios dispensados.

Al cumplirse el centenario de la batalla y victoria de Tucumán, la imagen de Nuestra Señora de las Mercedes fue coronada solemnemente, en nombre del Papa San Pio X, en 1912.

El 22 de junio de 1943, el Presidente de la República, General Pedro P. Ramírez, por decreto aprobado el día anterior con sus ministros, dispuso por el artículo 1ro.:

"Quedan reconocidas con el grado de Generala del Ejército Argentino: la Santísima Virgen María, bajo la advocación de Nuestra Señora de las Mercedes, y la Santísima Virgen María, bajo la advocación de Nuestra Señora del Carmen".

Los artículos 2,3 y 5 se refieren a la imposición de la banda y faja que corresponde a los generales de la nación. El gobierno Argentino proclama así, solemnemente, ante el mundo, su religiosidad.

En 1945, el Gobierno Nacional designó a Nuestra Señora de las Mercedes Patrona Principal de la Aeronáutica Militar.

En Santa Fe la imagen se venera en el templo del Milagro, Paraná se venera en la catedral, en Córdoba en la Iglesia de los Padres Mercedarios, y así en muchos otros lugares.

Perú

Nuestra Señora de la Merced
Patrona de Perú

La devoción a Nuestra Señora de las Mercedes en el Perú se remonta a los tiempos de la fundación de Lima. Consta que los Padres Mercedarios, que llegaron al Perú junto con los conquistadores, habían edificado ya su primitiva iglesia conventual hacia 1535, templo que sirvió como la primera parroquia de Lima hasta la construcción de la Iglesia Mayor en 1540.

Los Mercedarios no sólo evangelizaron a la región sino que fueron gestores del desarrollo de la ciudad al edificar los hermosos templos que hoy se conservan como valioso patrimonio histórico, cultural y religioso.

Junto con estos frailes llegó su celestial patrona, la Virgen de la Merced, advocación mariana del siglo XIII.

Esta Orden de la Merced, aprobada en 1235 como orden militar por el Papa Gregorio IX, logró liberar a miles de cristianos prisioneros, convirtiéndose posteriormente en una dedicada a las misiones, la enseñanza y a las labores en el campo social. Los frailes mercedarios tomaron su hábito de las vestiduras que llevaba la Virgen en la aparición al fundador de la orden.

La imagen de la Virgen de la Merced viste totalmente de blanco; sobre su larga túnica lleva un escapulario en el que está impreso, a la altura del pecho, el escudo de la orden. Un manto blanco cubre sus hombros y su larga cabellera aparece velada por una fina mantilla de encajes. En unas imágenes se la representa de pie y en otras sentada; unas veces se muestra con el Niño en los brazos y otras los tiene extendidos mostrando un cetro real en la mano derecha y en la otra unas cadenas abiertas, símbolo de liberación. Esta es la apariencia de la hermosa imagen que se venera en la Basílica de la Merced, en la capital limeña, que fue entronizada a comienzos del siglo XVII y que ha sido considerada como patrona de la capital.

Fue proclamada en 1730 "Patrona de los Campos del Perú"; "Patrona de las Armas de la República" en 1823; y al cumplirse el primer centenario de la independencia de la nación, la imagen fue solemnemente coronada y recibió el título de "Gran Mariscal del Perú" el día 24 de septiembre de 1921, solemnidad de Nuestra Señora de la Merced, desde entonces declarado fiesta nacional, ocasión en que cada año el ejército le rinde honores a su alta jerarquía militar de "Mariscal". La imagen porta numerosas condecoraciones otorgadas por la república de Perú y sus gobernantes e instituciones nacionales. En 1970 el cabildo de Lima le otorgó las "Llaves de la ciudad" y en 1971 el presidente de la República le impuso la Gran Cruz Peruana al Mérito Naval, gestos que demuestran el cariño y la devoción del Perú a esta advocación considerada por muchos como su Patrona Nacional.

República Dominicana

NUESTRA SEÑORA DE LAS MERCEDES
REPÚBLICA DOMINICANA

Una de las imágenes de gran devoción en Santo Domingo, y la más antigua es la de Nuestra Señora de las Mercedes.

En marzo de 1495 Cristóbal Colón, acompañado de unos cuantos españoles, tuvo que enfrentar a un crecido número de indios acaudillados por un cacique. Levantaron una trinchera y junto a ella colocaron una gran cruz de madera.

Los indios lograron desalojar a los españoles, quienes de inmediato se replegaron a un cerro.

Mientras tanto los indios prendieron fuego a la cruz y con hachas intentaban destruirla, sin poder lograrlo. Ante la agresividad de los indios, Colón y la mayoría de la tropa decidieron retirarse del lugar. Sin embargo el mercedario Fray Juan Infante, confesor de Colón, que llevaba consigo una imagen de Nuestra Señora de las Mercedes, exhortó a los españoles a seguir combatiendo y les prometió la victoria en nombre de la Virgen.

Al día siguiente las fuerza de Colón obtuvieron una increíble victoria frente a los indios, quienes se dispersaron por los montes. Luego de este suceso se construyó un santuario a Nuestra Señora de las Mercedes en la misma cumbre del cerro donde Colón colocó la milagrosa cruz.

MÁS INFORMACIONES DE "Nuestra Señora de la Merced" (En la mayoría se omite decir que sant Pedro Nolasco era catalán de Barcelona i que en el año de su aparición, 1.218 Barcelona pertenecía a la Corona de Aragón y Cataluña. No era la España que tenemos ahora. La Corona de Aragón y Cataluña era un reino soberano e independiente.